

JESU LI DECIBELI PRESUDNI?

Ljeto je Gospodnje 2007. Ovo su najtopliji dani u zadnjih 120 godina, kažu meteorolozi. Petnaesta je godina kako se trudim slijediti Put, koji mnogi nazivaju sekta. Put Isusa iz Nazareta kojeg su zvali i koji jeste Krist. Na tom putu doživio sam svašta, dobro i loše. Loše od Njega? – Nikada! Loše od ljudi i od samog sebe? – Često. Međutim, kao malu duhovnu bebu učili su me: "Uvijek gledaj na Gospoda Isusa, nikada na ljude, to ti je dobitna kombinacija!" Otkrivam, bili su u pravu. Tako uče i Isusovi originalni apostoli, oni koje je pozvao i postavio On osobno (Gal 1:1; Heb 12:2).

Jedna od čestih tema na Putu je slavljenje Boga. U Bibliji, posebice u Starom zavjetu, lako je naići na temu slavljenja kada je u pitanju izvanjska izvedba. Općenito, za slavljenje je potreban objekt kojem dajemo slavu i razlog zbog kojeg ga slavimo. Tako je Izraelov Bog Jahve predstavio sebe kao Osobu koja će skrbiti za sve potrebe Izraelaca, a oni zauzvrat trebaju slušati Njegove zapovijedi. Izraelci su tako glasom i instrumentima slavili svoga Boga, najčešće spominjući njegova djela koja nitko drugi ne može izvesti, i ponekad su spominjali odlike njegovog karaktera (Ps 106)

Hodajući Putem naišao sam na različite skupine koje su me uvjeravale da je njihov način slavljenja najbolji i najviše biblijski.

Više sam vremena proveo s onima koji naglašavaju snagu decibela, izvanjsku radost pokazanu glasnim pjevanjem, pljeskanjem i plesanjem. Unutar ovih grupa vjernika, nalaze se i oni koji će se posvađati i razići ako se ne složite s njima da Bog ne prihvaća slavljenje ukoliko mu se ne ponudi u drugim jezicima, makar nekoliko minuta unutar bogoslužja. Da odmah bude jasno, u crkvi gdje ja služim slavljenje je vrlo živahno i glasno i ljudi su slobodni slaviti Boga u drugim jezicima. Ali, je li to bit?

Također sam na Putu naišao na skupine koje tvrde da slavljenje mora biti tiho i "pristojno", nešto kao kada mi, koji imamo djecu u glazbenoj školi, idemo na njihove školske koncerte. Moram priznati da uz svu kršćansku ljubav, nakon što moje dijete odsvira, pristojno sjedim, aplaudiram, čekajući da ova "mora se" priredba što prije završi.

Većinu kršćanskih mišljenja o vanjskoj izvedbi slavljenja dijelim u ove dvije skupine. Koja je u pravu? Koja je milija Bogu? I jedna i druga su mile Bogu, ali niti jedna radi snage svojih decibela.

Jedna sestra je pjevala u zboru glasne i živahne crkve. Ta crkva je bila ponosna na svoje strastveno slavljenje Boga. Taj ponos je dogurao tako daleko da su izjavljivali kako imaju najbolje slavljenje te su tako sebe postavili na tron i učinili se mjerilom vrijednosti po tom pitanju. Ova živahna sestra, koja se njihala, skakala i tijekom cijelog bogoslužja imala osmijeh od uha do uha bila je podstanar kod jedne druge kršćanke, koja nije bila član njezine zajednice. Jednoga dana živahna i nasmijana sestra se odselila bez najave, ostavljajući svoju kršćansku sestru s obiljem neplaćenih računa. Nikada joj se nije javila da se barem ispriča.

Ups! Zar decibeli nisu proizveli promjenu u njezinom srcu tako da s vjerom prije svega spoji poštenje (1 Pet 1:5)

U jednoj drugoj crkvi koja se ponosila kako po redu i disciplini, tako i po izvanrednom timu za slavljenje. Pastor se nije ustručavao pohvaliti kako izvedba njihovog tima za slavljenje graniči s izvedbom uspješnih profesionalnih glazbenika. Odjednom se otkrije da nekoliko članova tog veličanstvenog tima, blago rečeno "hoda" s nevjernim momcima i curama. Ups! Zar profesionalna glazbena izvedba nije proizvela vjernost srca prema nebeskom Zaručniku i njegovoj Riječi koja je zauvijek Istina (2 Kor 6:14,15).

Osobno više volim glasno slavljenje Boga. Međutim, slavljenje nije obožavanje! Ukoliko slavljenju ne prethodi obožavanje, naše slavljenje je cimbal što zveči i nismo ništa drugačiji od bezvrijednih procesija, gdje prevareni ljudi "mantraju" noseći kip nekog mrtvaca, za kojeg vjeruju da čuva njihov grad. Obožavanje se dešava u srcu i tamo ga Bog potvrđuje, a slavljenje je izvanjski izražaj onoga što je u srcu. Ako je slavljenje izvana biblijski ispravno, a u srcu gajim gorku sebičnost i zavist, nema mi druge nego od strane samog Gospoda Isusa biti prozvan: LICEMJER! (Jak 3:14)

O obožavanju ili štovanju Boga u srcu mnogo je toga napisano. Ovdje ću navesti dio iz prve godine biblijske škole u EPC "Milost i Istina" koji govori o obožavanju:

"Obožavanje je najčišći oblik štovanja koji možemo ponuditi Bogu. U nama ga potiče Bog koji nam se otkriva kroz Duha Svetoga uzrokujući da se u potpunosti pouzdamo u Gospodina Isusa i da mu se podložimo. To je štovanje Boga u svom duhu i duši uz pomoć Duha Svetoga. Takvo štovanje ne ovisi o situacijama ili okolnostima, čak ni o onima koje teško možemo shvatiti ili prihvatiti. Obožavati znači bezuvjetno ljubiti Boga, izgubiti se u Njemu, biti potpuno ispražnjen od sebe i prebivati potpuno u Njemu. Čovjek može činiti mnoge vjerske aktivnosti, a istovremeno griješiti i biti nepokoran volji Božjoj. Ali hodati istovremeno u obožavanju i svojevolsnosti je nemoguće.

Ali dolazi čas – i već je tu – kad će se pravi klanjaoci klanjati Ocu u duhu i u istini, jer Otac takve klanjaoce želi. Bog je Duh, i koji mu se klanjaju moraju mu se klanjati u duhu i istini. (Iv 4:23,24)

I gle, vjetar se silan diže iz pustinje, udari na sva četiri ugla kuće, obori je na djecu, te ona zaglaviše. Jedini ja utekoh da ti javim. Tad ustade Job, razdrije haljinu na sebi, obrija glavu pa ničice pade na zemlju, pokloni se i reče: 'Go iziđoh iz krila majčina, go ću se onamo i vratiti. Jahve dao, Jahve oduzeo! Blagoslovljeno ime Jahvino!' (Job 1:19-21)

Tek kada naše srce potpuno reagira kao Job u navedenim dijelovima Pisma, postajemo istinski obožavatelji. Job je izgubio sve (imovinu, čast, djecu i zdravlje). Unatoč strašnoj situaciji nije prestao ljubiti Boga. Nije umišljao niti proklamirao da mu je dobro. Iskreno je bio ožalošćen do smrti, ali je ostao vjeran svome Bogu cijeneći Ga i dalje iznad svega. To stanje obožavanja Duh Sveti je lijepo opisao na usta apostola Pavla:

Živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni: život koji sada provodim u tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjega, koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za mene predao. (Gal2:20)

Decibeli su dobri, ali oni će proći. Srce će golo stati pred Boga. Hoćeš li tada biti u stanju slaviti ga? To znaš samo ti.

Neka se proslavi Isus!

Oliver Buljat

Pastor Evanđeoske pentekostne crkve „Milost i istina“, Karlovac